

ZAHARIA MIHAIL-ROBERT

JURNALUL
UNUI LIRIC

Versuri

CUPRINS

5	PREFAȚĂ
7	NEBUNUL DE INIMĂ ROȘIE
9	POETUL VEȘNIC, POETUL MURITOR...
12	TĂCEREA MIEILOR
13	NU TE GRĂBI SĂ MĂ IUBEȘTI... NU TE GRĂBI SĂ MĂ ADORI...
14	AM VĂZUT URĂȚENIA LUMII...
16	MURMUR DE PIATRĂ...
17	INTROSPECȚIE
19	CREANȚELE IUBIRII
21	NU SUNT ZEU... SUNT DOAR UN POET
22	ÎNCHIPUIRI...
23	ACEL EU DE CARE NU ȘTIE NIMENI
25	NEMURIRE OARBĂ
26	E IARNĂ, IUBITO!
27	SORȚI NEPRIELNICE
28	OF! LACRIMĂ... OF! AMARO... [1]
29	OF! LACRIMĂ... OF! AMARO... [2]

30	NAȘTERE, ÎNFIINȚARE...
31	SPUNE-MI, IUBITO!
32	CÂT AȘ MAI VREA SĂ FIU DIN NOU OM
34	– HAI LA MINE ASTĂ-SEARĂ!
35	CE MI-AI FI DE NU TE-AȘ ȘTI?
37	ZBOR PRINTRE ÎNGERI
38	SPUNE TU!
39	EU DACĂ AJUNG SĂ ÎMI PIERD MINȚILE...
40	NU MAI ȘTIU...
41	APOCALIPSA
43	MĂ DIZOLV ÎN POEZIE...
44	CUM POATE IUBIREA...
45	EU ȘTIU...
46	CE M-AȘ FACE EU FĂRĂ TRISTEȚEA MEA
47	RÂNDURI
47	... INIMA A PORNICIT ARMAGHEDONUL
48	CANIBAL
50	FUNERARĂ
52	UN ALT FEL DE GENEZĂ
53	PROFEȚIE...
54	TU EȘTI CA MINE, NU CA EL...
56	TRECERE...
57	... ANĂ!
58	CUM IUBEȘTE UN BĂRBAT, FEMEIA...

60	MEMENTO MORI
63	VRĂJI...
65	ULTIMA CLIPĂ
67	AȘ VREA SĂ DAU TIMPUL ÎNAPOI...
68	CONFESIUNI
70	CEL NEVĂZUT...
72	UNDEVA ÎN DRUMUL NOSTRU...
74	IUBITO! TU MI-AI ÎNECAT MAREA!
76	ÎNGER DE PORȚELAN
77	DACĂ TU AI FI DUMNEZEU...
78	DE CE IUBESC FEMEIA!?
81	CUM SĂ TE UIT...
83	INDIFERENȚA
84	TE-AM IUBIT CALYPSO... .. LASĂ-MĂ SĂ PLEC!
87	TU, EU, ȘI VALUL... NEREIDA
90	OBSESIA, DELIRUL CLIPEI...
91	CE-I TRĂIREA DECÂT VIS...
94	TRANDAFIR CĂȚĂRĂTOR
96	TESTAMENT
98	DEPENDENT...
101	O CLIPĂ DE AMOR...
102	UN DANTE MODERN...
104	BĂRBATUL NU UITĂ...
105	DRAGOSTEA S-A SFÂRȘIT...

107	UN VIS DE VARĂ... „MI-AM ADUS AMINTE!”
109	AM PLECAT DUPĂ SOARE, FLUTURI ȘI VATĂ PE BĂȚ...
111	PACT CU DIAVOLUL DIN MINE
113	ȘOAPTA TA...
114	LEBĂDA
115	CE AȘ MAI MURI ACUM!
115	CÂND BRAȚELE-MI TE STRÂNG...
116	AȘ VREA SĂ FIU UN FLUTURE
118	AZI...
119	AM SĂ VIN LA TINE... INCANDESCENT
120	EU AM VRUT CA SĂ TE AM, TU M-AI VRUT CA SĂ MĂ PIERZI
122	STROFĂ
123	TU NU MĂ RUPE, IUBITO...
125	RESENTIMENTE...
126	PICTOR ȘI MUZĂ

Cititorii poate vor îndrăgi pe acest poet și vor lua parte la o epopée pe care doar autorul știe unde va dori să o îndrepte.

Noi vom urmări cu atenție ce va să vie și salutăm această apariție editorială!

Radu Cătălin Melinte

NEBUNUL DE INIMĂ ROȘIE

Am aprins focul ăsta în mine să îți mistuie amintirea ce îmi îngheață trăirile – ai făcut un pol nord din mine, iubito! Mi s-au topit dorurile și îmi inundă pământurile până la cer.

Am adunat în mine vreascuri să arunc în jăratecul unei iubiri aproape stinse, și apoi am vrut inima să o arunc și pe ea – dar ai adus tu ploaia iubito! – Ai stins tot!

Am șlefuit o bucată de sticlă cu mâinile goale, într-un colț al casei – să-ți fac diamante iubito! – și îmi sângerău buricele inimilor ce băteau și pulsau în așteptarea momentului, clipei când îți voi închina inelul ce l-am călit în propriul meu sânge – l-ai călcat în picioare iubito! – Acum eu adun cioburile și picăturile de sânge să mă reîntregesc.

M-ai pus să înghit otrava iubito; din căușul gurii tale, mi-ai sorbit privirile și le-ai scuipat în mare... acum le aduna pescărușii... mă vezi în ochii lor iubito, cum plâng?!

Ai făcut din iubirea noastră un rug; eu știam că acolo va arde vremelnicia și leșul – visul – unui nebun ce a îndrăznit să iubească o femeie ca tine; pe piatra de mormânt ce ai sculptat-o cu unghiile tale, e scris: „NEBUNUL DE INIMĂ ROȘIE”.

POETUL VEȘNIC, POETUL MURITOR...

Al tău nume este o umbră ce-ți va-nghite zeitatea...

Zac în beciuri roase de dinții uitării, zac pe fundul mării, în minți îngropate de timp; epistolele sfinților ce au murit în jertfe... Arsă de focul trecerii de vreme, cenușa necunoscutului este împrăștiată în neant...

Ai fost veșnic; acum nici muritor, doar o sclipire, o lumânare ce ai ars o clipire, crezându-te, infinit...

Eu te-am petrecut cu gândul cât erai aici cu mine și ți-am spus dragă poete*:

– Nu ce scrii e rost în tine, nu ce pui tu pe hârtie, nu aceia ce te adoră te vor scoate din mormânt ci aceia ce vor plânge fără a te fi cunoscut. Ți-ai clădit din cărți castele – jeu de carts – ca un rege exilat, nu te va slăvi acela ce atunci ți s-a închinat, te va ridica în lauri cel ce-n el tu te-ai luptat, cel căruia i-ai ucis demonii și i-ai clădit fortărețe în suflet, cel ce l-ai ținut la adăpostul bardului tău de cânt nemuritor.

– Ieși din palat, umbla dezbrăcat în lume, nu e musai a fi rege și nici rob de cumpărat.

... De sub ceasul nemuririi își strigă aezii cântul, iar din tine dragul meu astăzi a pierit cuvântul...

– Tu nu te petrece mort prin viață, nu cânta sonete unor surzi, nu înșira strofe, manuscrise în ochii ce nu văd; ascultă tot ce nu auzi...

– Tu scrie acolo unde cerneala și condeiul se prefac în aur și sânge, acolo unde versul e nemuritor.

– Tu, poetule, învață să scrii în inimi, atunci vei rămâne veșnic; tu nu scrie pe morminte și în tot ce-i trecător, nu mai crede în cuvinte, nu intra în jocul lor; nu mai crede că al tău vers scris cu taină într-o carte va rămâne în univers împreună pân' la moarte...

– Poetule, nu mai scrie descântece pe frunțile unor morți; în pietre fără viața nu-ți sculpta al tău destin; nu mai crede în vorbe scrise și-așternute-n poarta criptei ce din slova ai făcut; nu mai crede-n apa prefăcută-n vin.

Veșnicia-i scrisă-n inimii ce în versuri au tăcut, așteptând eternitatea ca să spună un cuvânt.

Nemurirea ta poete* nu stă în tot ce-i muritor, mii de strofe pe-un perete vor sfârși-n cenușa lor.

Al tău gând etern va trece tot ce-i mort, vremelnicie; de vei învăța poete* cum să scrii fără a scrie...

– Tu nu-ți face închisoare din orgolii și din stihuri; tu învață să rostești nerostitul în cuvinte...

TĂCEREA MIEILOR

Se așterne ger și freamăt, într-un staul de copile,
suflu rânced și umed de iubiri ce s-au pierdut, o tăcere
moartă de trăire, un întuneric luminat de un bec difuz
și intermitent...

Aerul rece, privirea pierdută, frica de-mbră-
țișare... atâta liniște încât sună a iad, atât zgomot mut...
muzica unei lacrimi ce picura ritmat podeaua ruginită
și roasă de timpuri, glasul... glasul ar fi prea puternic
pentru a fi rostit... ar fi auzit...

Ați omorât iubirile!

Le-ați închis în beciuri întunecate fără lumină,
fără aer...

Ați crescut la sân în subpământul vostru un
demon al fățărniciei și ne iubirii; orgoliu de om
născător de monștrii...

Miei tac de frică a nu fi găsiți și sfâșiati
de voi... voi! Cei ce ați ucis iubirea!

... Este tăcerea premergătoare unei morți.

NU TE GRĂBI SĂ MĂ IUBEȘTI... NU TE GRĂBI SĂ MĂ ADORI...

Eu am doar șoaptă-n vocea-mi surdă
Nu mai văd iubirea roz că înainte
Mi-e ochiul ros de corbul dezolării
Și am uitat cum se mai simte
Auzul orb îmi e de glas
Strigătul tău nu îl pătrunde.

Mi-e mormântul vieții gol
Și biserica pustie
A trecut atâta timp...
A* mai trece și-a* mai vie*...

În depărtarea lumii mele
Întrezăresc doar întuneric
Umbrele ce joacă-n focuri
Un descântec de demult
Parcă tu ești între ele
Eu privesc rece și mut.

Nu te grăbi să mă iubești...
Nu te grăbi să mă adori...

AM VĂZUT URĂȚENIA LUMII...

Am văzut urățenia lumii
iadul nevăzut din mintea ei
monștrii ce se zbat
pe sub unghiile-i
rupte de scrijelitul amintirilor.

Am văzut amarul din ochi
durerea unei sfinte
ce plânge răpusa
copilul din ea
mort în războaiele pământului.

Am văzut omul fără chip
fără viață și suflu în el
ce umbla însetat de trăire
potolind-o cu durerile altora
l-am văzut viu și totuși mort.

Am văzut urățenia lumii
partea murdară a măștii
cea la care nu ajunge apă
și mirul sfânt
locul unde se adapă hienele

cu lacrimi
și își hrănesc foamea ființei
din hoituri de iubire.

Am văzut urățenia lumii
cu dragostele ei amăgitoare
femeia fără de simțire
și perfidă în toate cele
devorând sărutări până la os
și scuipând afară măduva
unui nefericit credul.

Am văzut urățenia lumii
Cu toate relele ei
am aprins o lumânare
acolo unde bătea inima
devorată de vulturii trecerii
doi bănuți de aur
unde sălășluiau ochii
scobiți de corbii întristării
în carcasa unor oseminte
dezgropate de vreme și ploii
am aprins o candelă
lumina pentru cei vii
în lumea de dincolo
și călăuza în cea de aici.

Am văzut urățenia lumii...
Ce zace dincolo...
Voi să nu muriți!

MURMUR DE PIATRĂ...

Murmur de piatră și roind duios izvorul; ca pe o șoaptă blândă și lin curgătoare... ascult vocea ta, îți simt gândul ce se unduie prin pădurile de frasini, cum culca în cuib de noapte păsările ce și-au făcut adăpost la sânul tău...

Murmur de piatră! Adorm cu alt tău cânt și mă trezesc în inima ta, în liniștea sublima și clară, în hialinul apei ce se unduie la pieptul tău într-o explozie de prospețime, roua aghiasmei tale mă botează în numele tău, curat...

Murmur de piatră... acum te știu!

INTROSPECȚIE

... Dacă mă uit în mine văd un pustiu imens; în tot deșertul ăsta arid lăuntric apari tu ca o față morgână și mă ademenești iar și iar să vin la tine cu miraje de amor...

De câte ori acest perpetuum tempo!?

De câte ori să ne mai amăgim!?

De câte ori vin spre tine mă aleg cu o inimă plină de nisip... deziluzie... dispari iar lăsându-mă însetat, căutător nebun al unei năluci.

Am renunțat azi, m-am întins cu mâinile în formă de crucifix în prundul fierbinte cu fața îmbătrânită către soare... am obosit iubito!...

Voi sta aici nepăsător și resemnat, voi aștepta vulturii să îmi sfâșie imaginea ta din ochii mei aproape orbi și carnea mea ce încă tremura a tine; inima doar am să-i rog să mi-o lase întregă, să ți-o trimită ție în zborul lor funerar...

Să ți-o trimită ție iubito!

...Oricum nu era a mea.